

a gólya, mint aki öröktől szokott és
szokatlan, hátravetett csőrrel farktollat
igazgat, ernyőt próbál.

III.

mire kibuktunk az alkonnyal a rilai
erdőkből, elcsendesedett a „legszentebb”
kolostor, még lefényképeztem az utolsó
papot, egy gnóm óriást, amint az időtlen
kapubolt alatt beszélget a biztonsági
őrrel, csak jelenléte tapintatával, de
azzal ösztökélt, lassan övök az udvar,
egyre nyíltabb a hold, nem ránk, rájuk nőnek
a hegyek. szívem, szépíthetném, de nyugtat
az autó burka veled a műszerfőnyben,
kanyarogni, vissza az ismerős falukon.

